

Sevgili okuyucular!

Sizlere yıllarca önce yaşanmış, insana heyecan ve şaşkınlık veren bir olayı anlatmak istiyorum.

Yıllar önce doğu ülkelerinin birinde, karakterleri birbirine tamamen ters olan iki erkek kardeş yaşardı. Genç olanı her gün içki içip her çeşit günahı işler, günahını bırakmak için de kalbinde en ufak bir istek duymaz; kısacası, kötü, düşük, sefil bir hayat yaşamaya devam ederdi.

Ağabeyi ise, Tanrı'dan korkan, alçakgönüllü, iyilik-sever, kutsal bir hayat yaşamak için kendini gerçek ve yorulmaz bir imanla Tanrı'ya teslim etmiş bir adamdı. O, kardeşinin yıkıma doğru giden bu yaşamına üzülür, gözyaşları içinde ona yalvararak bu kötü yaşamından vazgeçmesini söylerse de, öteki onun yaşamını ve sözlerini dikkate almaz, tersine, kendini bedenen ve ruhen yıpratmaya devam ederdi. Hemen hemen her gün bu düşük hayatı gece yarılarında kadar yaşar ve ağabeyinin kendisi için Tanrı'ya candan dua edip yalvararak bekleyişiyle eğlenirdi.

Yine bir gece, ağabey evde yalnız, kardeşinin eve dönmesini beklerken, evin kapısının şiddetle

çalındığını duyar. Hemen koşup kapıyı açar. Kapıyı açmasıyla kardeşinin içeriye girmesi bir olur. Kardeşi, korkudan benzi sararmış, titreyerek, elbiseleri kan içinde...

Ağabeyine: “Beni kurtar! Beni sakla! Beni takip ediyorlar. Ben bir adam öldürdüm. Kana bak, burada onun kanları...” der.

Ağabeyi: “Onu kimsenin bulamayacağı şekilde nasıl saklamalı?” diye düşünür. Kardeşine karşı olan sevgisi şaşkıncıdır. Daha fazla vakit kaybetmeksizin, ağabey, kardeşinin kanlı elbiselerini giyer, kendi elbiselerini ona giydirir ve onu yan odaya kilitler. Biraz sonra polisler içeri girerler. Aralarında: “Tamam, düşündüğümüz gibi bu evdir” diyerek büyük kardeşe doğru gidip yüzüne ve elbiselerine sertçe bakarlar. Biri ona: “Katil sen misin?” diye sorar. O cevap vermez. Sabırsız bir polis diğerine dönerek: “Neden soruyorsun? Görmüyor musun? Elbiseleri kan içinde! Gel, onu bağlayıp götürelim!” der. Daha sonra onun ellerine kelepçeyi takıp, karanlık yollardan geçirerek, cezaevinde bir hücreye koyarlar.

Ertesi sabah, onu sorguya çekmek için tekrar gelirler. O ise, sadece: “Bu suçtan öleceğimi biliyorum.

Hükmü ne kadar çabuk yerine getirirseniz, benim için o kadar iyidir” yanıtını verir.

Birkaç gün sonra onu adliyeye götürüp yargıcın karşısına çıkarırlar. Yargıç onun lekeli elbiselerine bakarak: “Tanığa gerek yok, olay açıkça görülüyor” der ve sonra sanığa sorar: “Avukatın var mı?”, “...Hayır”, “Kendini savunmak istemiyor musun?” Sanık kuvvetli, kendinden emin bir sesle: “Hayır, istemiyorum” diye yanıt verir. Sonra da gözlerindeki suçsuzluğu anlamamaları için başını yere eğer.

Yargılamayı bitirip onu ölüm cezasına çarptırırlar. Hükümlü sessizce ölümü bekler. İnfaz edilmeden bir gün önce, hiç beklenmedik bir şey olur. Hükümlü konuşmak istediğini söyleyerek cezaevi müdürünün kendisine kadar gelmesini rica eder. Müdür onun hücreğine girince hükümlü: “Ölüme yakın bir insanın son ricasını yerine getirip iyilik etmek istiyorsanız, lütfen bana bir kağıt ve kalem veriniz” diye rica eder. “Bir mektup yazıp mühürleyeceğim. Bu mektubu açmayacağınıza ve ölümünden sonra onu istediğim adrese yollayacağınıza, Tanrı huzurunda söz verir misiniz? Emin olun, bu isteğimin kötü bir niyetle ilgisi yoktur. Yarın benim ruhum Tanrı’nın huzuruna

çıkacak. Son saatlerimde asla yalan söylemem” diyerek, soran bakışlarla müdürün yanıtını bekler.

Müdür, hükümlünün yüzüne dikkatle bakar, onun sözlerinden kuşkulanmaz. Kalbi onun isteklerini reddetmez. Sanki hükümlü, bütün canını bu ricaya vermiştir. Öyle sessiz, sakin bir hali vardır ki, gözleri nur gibi parlamaktadır...

Müdür onun istediklerini kendi eliyle getirip verir ve ona, kalbinin rahat olmasını, istediğini yerine getireceğini söyler. Akşam, hücrenin önüne gelen gardiyan, sessizce onun yazdığı mektubu alır.

Bir gece geçer, öyle bir gece ki, bazıları için sakin, bazıları için ıstıraplı, çokları için günahlı – hükümlü için ise uykusuz bir gece, ama huzur dolu bir gece. O, sonsuzluğun eşiğinde, başka bir dünyayı seyrediyormuş gibi diz çökmüştür.

Şafak söker ve yeni bir gün başlar. İnsanlar her günkü gibi yine işlerine giderler. Onu ölüme götürenler de... Bir saat sonra her şey bitmiştir.

Aradan kısa bir zaman geçer, mektubu bir memurla, ölenin kardeşinin evine gönderirler. Korkudan yüzü-

nün rengi kaçmış, heyecanlı genç bir adam kapıyı açar ve mektubu alır. Mektup sanki yanlışlıkla gelmiş gibi, şaşkın, sert bakışlarla uzun zaman ona bakar. Nihayet mührü açıp mektubu okur...

Birden ıstırapla inleyerek çılgınlar gibi evin içinde dolaşmaya başlar. Bütün vücudu titreyerek yüksek sesle feryat eder. Bu adamı bu denli acılar içinde kıvrandıran mektupta neler yazılıdır acaba? Çok değil, sadece birkaç söz:

“Yarın, senin elbiselerinde, senin için ölüyorum. Sen benim elbiselerimle, beni hatırlayarak doğru ve kutsal bir hayat yaşa! Ağabeyin...”

“Senin için ölüyorum!” Adamın derinliklerine kadar işleyen ve onu acılara boğan bu sözler karşısında, korku ve günahın taşıdığı kalbi, sanki yağ gibi erimiştir. Ağabeyinin yazmış olduğu bu cümleyi yüksek sesle haykırarak tekrar okur: “SENİN İÇİN: ÖLÜYORUM!”

Belki daha ölmemiştir!... Ağabeyini kurtarmak için hızla evden çıkarak cezaevine koşar. Orada onu durdururlar. O, ısrarla müdürü görmek istediğini söyler. Yalvarışlarına dayanamayıp, onun müdürün ya-

nına götürürler. “Ben senin için ölüyorum” cümlesini okuyunca, müdür dehşetle ürperir, ölenin rica eden sesi kulaklarında çınlarken sağlam ve sakin bakışları bir an gözlerinin önünde canlanır. Bir süre yerinden kalkamaz. Sonra büyük bir heyecanla mektubu yargıca götürür. Yargıç da onu okur ve gerçek suçluyu sorguya çekmeye başlar. O, tüm geçmiş yaşamını, işlediği cinayeti, kaçışını ve alçakça susuşunu anlatır. “Beni öldürün! Sizden rica ederim, bırakın ben öleyim!” sözleri ile susar.

Ama ölenin söylediği: “Ben senin için ölüyorum” sözü yargıca çok kutsal gelir. Böyle büyük bir kurban geçici ve kaybolucu olamaz. Yargıç şaşkınlıkla genç adama bakar; onun ne denli büyük bir sevgi ile sevildiğini düşünerek onu hapsedmeyi ve ölüme mahkum etmeyi uygun bulmaz. Çünkü ağabeyi, onun günahı için hayatını vermiştir. Sonunda genç adam, mektup elinde, affedilmiş olarak evine döner.

Tamamen pişman olmuş bir kalple tövbe edip Tanrı’yı çağırır. Gözyaşları dökerek Tanrı’ya yalvarır: “Ya Rab! Beni günahlarımla öldürme. Bir başkası günahlarımla için öldü ya. Günaha karşı koymam için bana sabır ve güç ver. Beni, benim için ölenin elbiselerini giymeye layık kıl. Onları tüm lekelerden saklaya-

bilmem için bana yardım et ve beni her günahından korusun.”

O günden sonra o, o kadar değişir ki, arkadaşları onu tanıyamazlar. Cana yakın ve sevgi dolu olmasına rağmen, sanki onların arasında bir yabancı gibidir. Başlangıçta eski arkadaşları onu tekrar önceki yaşamına döndürmek isterlerse de o, herkese tatlılıkla şunu kesin cevabı verir: “Bu elbiselerle gelemem; çünkü ağabeyim asla öyle yerlere gitmezdi.”

Arkadaşları yavaş yavaş tüm uğraşlarının boşa gittiğini görüp ondan vazgeçerler. Bazıları onutamen terk eder, bazıları ise, giydiği elbiselere saygıyla bakarlar. Değişen yaşamını saygıyla seyretmekle kalmayıp, onlar da onun bu temiz hayatına katılırlar.

Yılları Rabbi için çalışmakla geçer ve çabaları Tanrı'nın önünde bol ürün verir. Günün birinde ağır hastalanır. Artık iki kardeşin sonsuzlukta daima beraber kalmak için birleşecekleri an gelmiştir. Küçük kardeş ölünce, kendi isteği üzerine, ağabeyinin elbiselerini onun ölüsü üzerine örtüp mezara taşırlar. Bunun derin anlamını öğrenen tanıdıkları, bu olayı asla unutmazlar.

Sevgili arkadaş, hikayemiz burada bitiyor. Ağabeyinin küçük kardeşine olan şaşırtıcı sevgisine hayran kalıyoruz. Böyle bir sevgiyi çok az gördüğümüz için, hikayeyi sonuna dek ilgi ve merakla okuduk. Dünya edebiyatında hikayemize benzeyen iki – üç olay daha okuyabiliriz. Bir kardeş için, ya da çok değerli bir dost için ölmeye cesaret etmiş birkaç kişiye rastlayabiliriz. Fakat bizleri hepsinden daha fazla ilgilendiren bir olaya dikkatinizi çekmek istiyorum. İsa Mesih bir kardeş veya bir dost için değil, tam tersine, günahlılar ve O’ndan nefret eden düşmanları uğruna canını feda etmiştir.

Bizler belki iyi bir adam veya yüksek bir amaç uğruna kendimizi feda etmeye hazır olabiliriz. İsa Mesih ise, nankör, gururlu, yalancı, bencil, cimri, dolandırıcı, tembel, kıskanç, hain, kavgacı, sözünde durmayan, zina işleyen, sövücü, kin güden insanlar için hayatını verdi. O, şöyle der: “Ben doğruları değil, günahlıları çağırmaya geldim.” (İncil’de Matta 9:13)

Adem ve Havva bir tek itaatsizlikleri yüzünden Aden Bahçesi’nden kovulup sonsuz yaşamlarını kaybettiler. Bizler ise, Tanrı’ya karşı sadece bir kere değil, sayısız kereler itaatsizlikte bulduk ve bulunuyoruz. Günah yükümüz çok ağırdır. Kendi gücümüz ve çabaları-

mızla günahlarımızdan arınmamız imkansızdır. Durumumuz, tıpkı hikayedeki genç kardeşin durumuna benzemektedir. Adaletten, yargıdan ve ebedi ölümden korkmalıyız. Hiç kimse, Tanrı'nın günahlarımıza göz yumacağını sanmasın! Tanrı her şeyi görür. O'nun gözünde her şey apaçıktır. O Nur'dur, karanlık da O'ndan gizlenemez. Ama Tanrı, çaresizliğimizi bilerek, bize İsa Mesih'i Kurtarıcı olarak atadı. O, suçsuz olduğu halde, bizim günah yükümüzü üzerine alıp cezamızı ödedi. Korkunç ıstıraplar içinde öldü. Din, dil, ırk ayrımı yapmadan, bütün insanları uğuna canını verdi. Bizim için öldü, senin ve benim için.

Yargıç, ağabeyin sevgisini görünce, onun verdiği hayatı genç kardeşinin hayatı yerine saydı. Genç kardeşi affedip serbest bıraktı. Tanrı, bu dünyevi yargıçtan çok daha üstündür. İsa Mesih'i Kurtarıcı ve RAB olarak kabul edenlerin hiç birine hüküm yoktur. İsa Mesih'in tüm insanların yerine yargılanarak ölmesini, Tanrı kabul ederek onaylamıştır. İsa'yı ölümden üç gün sonra diriltmekle O'nun her yaptığı işi beğendiğini bize göstermiştir.

Ne yazık ki, insanların çoğu, ismen Hristiyanlar dahi, İsa Mesih'in sevgisini ve ölümünün biçilmez değerini dikkate almamaktadırlar. Hatta: "Bir insanın başka

birinin yerine ceza çekmesi, olur mu hiç?” diyerek İsa’ya bağlı olanları hor görürler. “Siz İsa’nın ölümüne güvenip istediğiniz kadar günah işlersiniz” diyerek alay ederler.

Keşke böyle konuşan kişiler: “Ağabeyin elbisesinin kutsallığını” anlayabilselerdi. İsa Mesih bu dünyada tertemiz, lekesiz, hilesiz bir hayat sürdü. Onun her sözü ve davranışı gerçek ve sevgi ile doluydu. Düşmanlarını bile iyilikle karşıladı. İsa Mesih, bizim kirlî günah elbiselerimizi giyerek, bize en küçük bir lekesi bile olmayan kendi elbisesini emanet etti. Bu elbiseyi giyenler, üzerlerine büyük ve kutsal bir sorumluluk alırlar. Kurtarıcıya olan sevgileri yüzünden, O’nun gibi olmak, O’nun gibi konuşmak, O’nun gibi davranmak ve O’nun gibi sevmek isteyerek, O’nu örnek alırlar. RABB’in sevgisi onlar için hiçbir dünyevi değerle kıyaslanamayacak kadar büyüktür.

Bu insanlar, bu şekilde yaşayabilmek için nereden ve kimden güç alırlar? İsa Mesih, hikayede okuduğumuz gibi, bize sadece temiz elbisesini bırakmakla kalmamıştır. Ölümünden üç gün sonra dirilmiş, kendisine kurtarıcı olarak iman edenlere sonsuz yaşamla birlikte, kendi sevgisinden, doğruluğundan, iyiliğinden ve kutsallığından da vermektedir. Onlar ölümden

yaşama geçmişlerdir. İsa'yı yakından izleyenlerin de güçlükleri ve sıkıntıları olacaktır. Ama ölümün yenmiş olan İsa Mesih, yolun sonuna dek onlarla birlikte.

İsa şöyle der: “Dar kapıdan girin. Ölümüne götüren kapı geniş, yol da enlidir. Ondan girenler çoktur. Fakat hayata götüren kapı dar ve yol sıkışıktır ve onubulanlar çok azdır.”

Hayat İçin Hayat!

Sevgili okuyucuların bu fevkalade sevgi karşısında herhangi bir yorum yapmadan önce derin düşünmelerini ve aynı zamanda bu eşsiz sevgiyi cevapsız bırakmamalarını rica ederim.

Bu konu ile ilgili bize bildireceğiniz veya sormak istediğiniz sorularınız varsa, lütfen aşağıda vermiş olduğumuz adrese yazınız. Adınızı ve adresinizi okunaklı bir şekilde yazmayı da unutmayınız.

“HAYAT İÇİN HAYAT” konusu ile ilgili İncil’den seçilmiş bazı ayetler:

İsa Mesih Günahlarımız için öldü, gömüldü ve üç gün sonra dirildi. 1. Korintliler 15, 4

Sevginin ne olduğunu, Mesih’in bizim uğrumuza canını vermesinden anlıyoruz. Bizim de kardeşlerimiz uğrunda canımızı vermemiz gerekir. 1. Yuhanna 3, 16

Tanrı, kendi sevgisini bununla tanıtıyor. Biz daha günahkarken, Mesih bizim yerimize öldü. Romalılar 5, 8

Bizler, günah karşısında ölmüş olarak, doğruluk uğruna yaşayalım diye, İsa Mesih günahlarımızı çarımhta, kendi bedeninde taşıdı; O’nun yaralarıyla şifa buldunuz

1. Petrus 2, 24

Bilirsiniz ki, atalarınızdan kalma boş yaşayışınızdan, gümüş ya da altın gibi geçici şeylerle değil, ama İsa Mesih’in değerli kanı fidyesiyle kurtuldunuz. 1. Petrus1, 18 – 19

İsa, herkes uğruna öldü, ta ki, yaşayanlar artık kendileri için değil, ama kendileri uğruna ölen ve dirilen için yaşasınlar.

2. Korintliler 5, 15

Tanrı’ya göre yaratılan yeni adamı giyinin. Efesliler 4, 24

RABB İsa Mesih’i giyinin... Romalılar 13, 14

www.gbv-dillenburg.org

■GBV■

GBV-DILLENBURG

Eiershäuser Str. 54

35713 Eschenburg

Germany

www.gbv-dillenburger.org

g @ 13521 Leben für Leben

www.gbv-dillenburger.org